

CITESTE UN CAPITOL

ÎNCEPUTUL ISTORIEI EDUCAȚIONALE ÎN STATELE UNITE

Biserica triumfătoare este aceea care va sfărâma jugul educației lumești, dezvoltând și punând în aplicare principiile educației creștine.

„Acum, mai mult ca oricând înainte, avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației. Dacă vom da greș în acest domeniu, nu vom avea niciodată un loc în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ellen G. White, Mărturii nepublicate, 8 iulie 1897). „Știința adevăratei educații este adevărul...

Mesajul îngerului al treilea este adevăr...” (Ellen G. White, Mărturii pentru comunitate, vol. 6, p. 131). Astfel, toți adventiștii de ziua a șaptea cred că educația creștină și mesajul celui de-al treilea înger sunt unul și același adevăr. Cele două sunt la fel de inseparabile, cum sunt rădăcinile unui copac față de trunchi și ramuri.

Scopul acestor studii este de a aduce o înțelegere mai clară a cauzei declinului moral al denominațiunilor protestante în timpul strigătului de la miezul nopții din 1844, și de a-i ajuta pe adventiștii de ziua a șaptea să evite greșelile acestora pe măsură ce se apropie de marea strigare, care urmează să fie dată lumii în curând.

O scurtă prezentare a istoriei denominațiunilor protestante arată că declinul lor spiritual din 1844 a fost rezultatul eșecului acestora de „a înțelege adevărata știință a educației.” Faptul că au dat greș în a înțelege și pune în aplicare educația creștină i-a făcut nepotriviți pentru proclamarea în lume a mesajului celei de-a doua veniri a lui Hristos. Denominațiunea adventiștilor de ziua a șaptea a fost atunci chemată la existență pentru a continua o lucrare pe care bisericile populare eșuaseră în a-și învăța misionarii să o facă. Denominațiunile protestante nu au putut proclama mesajul îngerului al treilea, o mișcare de reformă, care avertizează împotriva fiarei și icoanei ei, pentru că ele erau încă fidele acelor doctrine și principii de educație ce reprezentau chiar fiara și icoana ei. Este important ca tinerii adventiști de ziua a șaptea să studieze serios cauzele declinului spiritual al acestor biserici din 1844, pentru a nu le repeta istoria și a fi lepădați de Spiritul lui Dumnezeu, pierzându-și astfel locul în împărăție. Pentru ca adventiștii de ziua a șaptea să aibă succes acolo unde bisericile protestante au eșuat, este nevoie de un sistem de educație ce respinge principiile care, prin ele însele, reprezintă fiara și icoana ei. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10:11)

Protestantismul, născut în secolul al șaisprezecelea, era pe cale să-și piardă strălucirea în Europa. Atunci Dumnezeu a pregătit un pământ nou, Statele Unite, pentru a fi un leagăn de protecție și dezvoltare a prin-

copiilor adevăratei educații, urmând ca din această țară să fie răspândit lumii mesajul final al revenirii Salvatorului.

„Dorința după libertate de conștiință a fost aceea care i-a însuflețit pe toți peregrinii să înfrunte primejdiile unei călătorii lungi peste ocean, să suporte greutățile și pericolele pustiurilor și, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, să pună temelia unei națiuni puternice, pe țărmurile Americii... Biblia era privită ca temelia credinței lor, izvorul înțelepciunii, cartă a libertății. Principiile ei erau prezentate cu sârguință în cămin, în școală și în biserică, iar roadele se vedeau în economie, în inteligență, în curăție și în cumpătate... Se demonstra că principiile Bibliei constituie cele mai sigure garanții ale demnității naționale.” (Ellen G. White, Tragedia veacurilor, p. 292-296)

Ajungând pe țărmurile Americii, reformatorii au renunțat la doctrinele papale în biserică și stat, însă au păstrat sistemul de educație papal. „Deși au respins crezul Romei, reformatorii nu erau pe deplin liberi de spiritul de intoleranță al acesteia... Reformatorii englezi, cu toate că renunțaseră la învățăturile romanismului, au păstrat totuși multe din formulele lui.” Unii „le priveau ca simboluri ale sclaviei, la care nu erau dispuși să se întoarcă. Mulți doreau cu înfocare să se întoarcă cu sinceritate la curăția și simplitatea care a caracterizat biserica primară... Anglia înceta pentru totdeauna de a mai fi un loc ospitalier. Unii s-au hotărât până la urmă să caute adăpost în Olanda. Au întâmpinat greutăți, pierderi și întemnițare... În fuga lor și-au părăsit casele, bunurile și mijloacele lor de trai... Au primit cu bucurie situația și n-au pierdut timpul lenevind sau cântind... Erau conștienți că sunt peregrini... În exil și în greutăți, dragostea și credința lor se întărea. Ei se încredeau în făgăduințele Domnului, iar El nu i-a părăsit în timp de nevoie. Iar când mâna lui Dumnezeu le-a arătat drumul spre mare, către un pământ unde și-ar fi putut găsi o țară în care să lase copiilor lor o moștenire prețioasă a libertății religioase, au pornit într-acolo, fără să oscileze, pe calea arătată de Providență... Puritanii se uniseră printr-un legământ solemn, ca popor liber al Domnului, să meargă împreună în toate căile Lui cunoscute sau pe cale de a fi făcute cunoscute. Aici era adevăratul spirit al Reformei, principiul vital al protestantismului.” (Ellen G. White, Tragedia veacurilor, p. 289-293)

Luther și Melancton, marii reformatori ai secolului al șaisprezecelea, au înțeles clar faptul că este imposibil să existe o reformă religioasă de durată fără o educație creștină. Astfel, ei nu numai că au respins doctrinele Papalității, dar au dezvoltat și un puternic sistem de școli creștine.

Melancton spunea: „Să-i neglijezi pe tineri în școlile noastre înseamnă să scoți anotimpul primăverii din perioada anului. Cu adevărat, școlile în declin se aseamănă cu anul fără primăvară, pentru că fără școli, religia nu poate dăinui. „Melancton și-a direcționat eforturile în mod perseverent către dezvoltarea educației și înființarea de adevărate școli creștine... În primăvara anului 1525, cu ajutorul lui Luther, acesta a reorganizat școlile

din Eisleben și Madgeburg. El spunea: „Cauza educației adevărate este cauza lui Dumnezeu.” (Melanchton, *Life of Melanchthon*, p. 81)

„În 1528, Melanchton a trasat 'Planul școlii saxone', care urma să stea la baza organizării a multor școli din toată Germania.” Acest plan soluționa problema „numărului mare de cursuri care erau nu doar neroditoare, ci chiar vătămătoare... Profesorul nu ar trebui să împovăreze copiii cu studiul multor cărți.” (Painter, *History of Education*, p. 152) Acești reformatori au realizat că puterea bisericii papale stătea în sistemul său de educație, iar atunci când acest sistem a fost rănit, dându-i o lovitură zdrobitoare, au îngenuncheat biserica papală. Reformatorii au înființat un sistem de școli creștine prin care copiii erau educați să devină protestanți. Această uimitoare reformă în educație și religie s-a realizat într-o singură generație, în timpul scurt al vieții unui om.

Pentru a oferi o idee a puterii acestei mari mișcări educaționale creștine, un istoric, vorbind despre câteva țări europene, relatează: „Nobilimea țării studia la Wittenberg – toate colegiile din teritoriu erau pline de protestanți... Nu mai mult de o treime din populație rămăsese catolică... Dar și aceștia și-au retras copiii de la școlile catolice. Nici locuitorii din Mainz nu au ezitat să-și trimită copiii la școli protestante. Învățăturile protestante își extinseseră influența plină de viață până în cele mai îndepărtate și uitate colțuri ale Europei. Ce teritoriu imens au cucerit în decursul a doar patruzeci de ani... Trecuseră douăzeci de ani de când, în Viena, un singur student al Universității mai acceptase ordinele preoților... În acea perioadă, profesorii din Germania erau toți, aproape fără nicio excepție, protestanți. Tânăra generație se afla la picioarele lor și, încă de la primele noțiuni învățate, i se transmitea ura față de Papă.” (Von Ranke, *Istoria papilor*, p. 135)

După moartea lui Luther și a lui Melanchton, teologii, în mâinile cărora trecuse lucrarea Reformațiunii, în loc să crească numărul școlilor creștine, au ajuns să fie absorbiți de niște amănunte teologice banale, trecând pe lângă cea mai mare lucrare a timpului lor. Ei și-au vândut dreptul de întâi născut pentru un bol de ciorbă. Când succesorii lui Luther și Melanchton au eșuat în a continua să dezvolte lucrarea, ce se baza în special, pe educarea tinerilor ca viitori misionari și stâlpi ai bisericii, au apărut disensiuni interne. Își petreceau timpul, în cea mai mare parte, criticând opiniile unora dintre colaboratorii lor care erau diferite de ale lor, asupra unor puncte de teologie neimportante. Astfel, ei au ruinat, în loc să construiască. Ei acordau mare atenție doctrinelor, și își foloseau toată energia în păstrarea ortodoxiei. Și-au cristalizat doctrinele într-un crez; au încetat să se mai dezvolte, și au pierdut spiritul educației creștine, care reprezenta uleiul pentru candelile lor. Protestantismul a degenerat într-o ortodoxie moartă, și s-a divizat în facțiuni opozante. Biserica Protestantă, astfel slăbită, nu a putut rezista mării puteri a unei educații papale revigorate. Succesul reformatorilor s-a datorat controlului asupra tinerilor prin sistemul de educație. Școlile papale au fost aproape uitate în timpul activității lui Luther și Melanchton. Dar atunci când acești reformatori au murit, iar succesorii lor au devenit mai interesați de teologia abstractă

decât de educația creștină, și au cheltuit timp, energie și banii bisericii în predicarea și scrierea unei astfel de teologii, sistemul școlar papal revigorat s-a ridicat la o luptă pe viață și pe moarte cu Biserica protestantă.

Papalitatea a înțeles că însăși existența Bisericii Catolice depindea de victoria asupra școlilor protestante. Este surprinzător cât tact și îndemânare au manifestat educatorii papali în atacul lor, și cât de rapid au obținut victoria. Această experiență ar trebui să constituie o lecție permanentă pentru adventiștii de ziua a șaptea.